

ORKUN

BÜTÜN TÜRKLER BİR ORDU

İÇİNDEKİLER

Ülküler Taarruzidir	ATSIZ
Türk, Ordu ve Savaş	NEJDET SANÇAR
Son Vatan Parçası	KAZGANOĞLU
Beşinci İhanet	ATSIZ
Orkundan Sesler	***
Türkelinin Köy ve Kasabaları: 3 Bilge	T. SÜREYYA ÖZDEMİR
Ziya Gök Alp İçin	HACİÖMEROĞLU
Turancılık	HOCANOĞLU S. ERTÜRK
Koruyucu Hekimlik	Dr. ŞERİF KORKUT
Zamane Münevverine Açık Mektup	SOFUOĞLU M. ZEKİ
Davet (Şiir)	ALİ RIZA AKDEMİR
Tanrım (Şiir)	GEDİKOĞLU M. KÂMURAN
Gelmesin (Şiir)	SEZAI YILMAZ
Ülküdaşlarla başbaşa	***

7.

SAYI

17 - Kasım - 1950

F İ A T I

25

KURUŞ

DAVET

Geçelim ömrün yazından,
Dönülmez hakkın sözünden,
Ölümü ecel kızından
Kımız gibi içen gelsin

Bitsin hasmın işi bu gün
Kan sürüsün leşi bu gün
Birimize beşi bu gün
Kelle bacak biçen gelsin

Sağlam pazu sağlam yürek
Çelik bir kol tunçtan bilek
Er olmayan evde gerek
Bu gün serden geçen gelsin

Ol gülbangın bestesinden
Sema çöksün ok sesinden
Uralların zirvesinden
Göğe nağra salan gelsin

Vur yiğidim vur davula
Cenksiz hayat değmez pula
Mezardan atam doğrula
Kuşad, Oğuz kağan gelsin

Biz verirsek hep elele
Kavuşuruz her emele
Bir döndük mü akan sele
İster bütün cihan gelsin

Volgaların kıyısına
Bakma hasmın sayısına
KUTBUN KIZIL AYISINA
Bozkurt gibi dalan gelsin

RIZA der ki: Sür atını
Görelim moskof itini
Altayda Erlik sütünü
Bozkurtlardan içen gelsin

ALİ RIZA AKDEMİR

TANRIM

Ulu Tanrım! Sen ihsan et,
Ötügene ulaşalım;
Dizimizde varken kuvvet,
Tanrı Dağını aşalım.

Sölenimiz kurulsun,
Kanlı sular durulsun.

Kalkan kalksın, yay gerilsin,
Düşman yerlere serilsin,
Bozkurtlarımız dirilsin...

Ozanımız kopuz vursun,
Beğler gelsin, çadır kursun.

Meydanlarda Kür Şadların
Sesi gelsin bugün, yarın;
Silinsin bütün efkârım.

Dinliyelim Levendleri,
Ordu aşım derbendleri...

GEDİKOĞLU M. KAMURAN

GELMESİN

Yolumuz mukaddes ülkü yoludur;
Savaştan korkacak olan gelmesin...
İşkence görmeden acı çekmeden,
Gözüne gözyaşı dolan gelmesin...

Parçalasın kılıç zapteden kını,
Geçsede asırlar söndürmez kını,
Bu dünyada kadın, içki zevkini,
Cenk zevkinden üstün bulan gelmesin...

Buyruklar verilir tuğlar kalkınca;
Sedler dayanamaz biriken hınca;
Gökderelim dikkat sakın kadınca,
İkiyüze birden gülen gelmesin.

1950 — GÖKDERELİ SEZAI YILMAZ

Başyazarı : ATSIZ

Sahibi ve Neşriyat
Müdürü

İSMET TÜMTÜRK

ORKUN

Haftalık Türkçü Dergi

ABONE :

Yıllık : 8 lira

6 aylık : 4 lira

P. K. 1818

Galata, İstanbul

17 Kasım 1950

Cuma Günleri Çıkar

7. Sayı

Ülküler Taarruzîdir

Yazan : ATSIZ

Biyoloji bakımından canlıların, yani hayvanlarla bitkilerin gayesi kendi soyunun bütün dünyayı bürümesidir. Hiçbir hayvan veya bitki cinsi dünyayı kaphıyamıyorsa bunun sebebi aynı gayeyi güden başka cinslerin mukavemetine maruz kalmasıdır. Cinslerin aynı gaye için yaptıkları bu tesir ve maruz kaldıkları tepkiden «hayat kavgası» doğuyor. Bu arada zayıflar eziliyor, azahyor; güçlüler yayılıp çoğalıyor; bazı soylar ise yeryüzünden büsbütün kalkıyor.

Milletler arasında da aynı yasa hüküm sürer. Millet, âdeta gayrişuuri olarak dünyaya yayılıp hâkim olmak ister. Fakat yayılırken başka milletlerin mukavemetine çarpar. Böylelikle aralarında savaş başlar. Sonunda güçlüler kazanır.

İnsan toplulukları, yani milletler, yüksek bir şuur mertebesine eriştikleri için bunlar arasındaki hayat kavgası yalnız tabiatın kanunları içinde sürüp gitmekle kalmaz. Buna insan şuurunun sistemi ve metodu da eklenir. Bundan da milli ülküler doğar. Demek ki milli ülkü, milletin tahtesşuurunda bulunan «yayılp hâkim olma» sevkitaibisinin başkanlar ve kılavuzlar tarafından şuurlandırılıp sistemlendirilmiş şeklidir. Ülküye kılavuzluk veya başkanlık eden şahsiyetlerin irade ve kuvvet derecesi ülkülerin başarısında birinci derecede âmildir.

Milli ülkülerde azdan çoğa doğru üç dönem vardır: İstiklâl, birlik, fütuhât.

Milli ülkünün ilk dönemi istiklâl kazanmaktır. Müstakil olmıyanlar istiklâllerini kazanmak, kazanmış olanlar da bunu muhafaza edip sağlamlaştırmak düşüncesi ardında koşarlar.

İrlandalılar sekiz yüzyıldanberi istiklâl için uğraşıyorlardı. Küçük bir millet oldukları halde fedakârlıkları sayesinde koca İngilterenin elinden istiklâllerini zorla söküp aldılar.

Estonlar, Letonlar, Litvanlar asırlardanberi istiklâl rüyası görüyorlardı. İlk cihan savaşından sonra ülkülerine kavuşmuşlardı. 1940 ta kaybettikleri istiklâli yeniden elde etmek için şimdi içerde ve dışarda azimle çalışıyorlar.

Eskiden müstakil olup 150 yıl önce istiklâllerini kaybetmiş olan Lehliiler büyük fedakârlıklardan, kanlı ihtilâllerden sonra ilk cihan savaşı sonunda istiklâllerini kazanmışlardı. 1939 da istiklâli yeniden kaybettiler. Fakat sanki hiçbir şey olmamış, o kadar felâketli anlar yaşanmamış gibi yeniden istiklâl dâvası arkasındadırlar. Bir yandan çete savaşlarıyla milli ruhu ayakta tutmaya uğraşırken bir yandan da dışardaki teşkilâtılarıyla vasıtasıyla her fırsattan faydalanarak istiklâllerini kurtarmaya çabalyorlar.

Hindistan, Pakistan, Birmanya, İndonezya da aynı yolun yolcusu olarak, aynı gayeler için kan dökerek nihayet emellerine kavuştular.

İstiklâl uğrunda savaşı en tipik örneğini Yahudiler vermiştir: Esaretleri yirmi asrı geçen, dünyanın her tarafına dağılarak bir anayurtları kalmıyan ve dillerini de kaybeden Yahudiler, istiklâl sevkitaibisinin tesirinde olarak yaptıkları uzun ve yıpratıcı mücadeleden sonra milli ülkünün ilk merhalesine erdiler.

Bugün, milletlerin çoğu müstakil olduğu için milli ülkünün bu ilk merhalesi ardında koşan milletler azdır.

Milli ülkünün ikinci merhalesi birliktir. Yani bir milletin bütün fertlerinin tek bayrak altında, tek devlet haline gelmesidir. İstiklâlini kazanmış olan her milletin ilk işi yabancı hakimiyeti altında kalmış olan uruktaşlarını kurtarmak yollarını aramaktır. Yahut bir millet birkaç ayrı devlet halinde siyaseten müstakilse bunların birleşmesi için siyasi ve askerî faaliyette bulunmaktır.

On dördüncü asırda Türkiye Türkleri yirmi, otuz ayrı hükümetle idare oluyordu. Birleşme kanunu dolayısıyla bunlar bir buçuk asır birbirleriyle çarpıştılar. 1515 te birliği tamamladılar.

İtalya da aynı şekilde hareket ettikten sonra gözünü yabancı hakimiyeti al-

tında kalmış olan İtalyanlara çevirdi. İlk cihan savaşında İtalyanın müttefiklerine ihaneti, Avusturya idaresinde yaşayan birkaç yüz bin İtalyanı kurtarmak içindi. İkinci cihan savaşında Fransa ve Yugoslavya ile yaptığı savaşlar da o iki ülkedeki birkaç yüz bin İtalyan için yapıldı.

Ayrı müstakil devletler halinde yaşayan Almanlar 1870 te yaptıkları büyük bir atılışla siyasi birliklerini anaçizgileriyle kurduktan sonra bunu tamamlamak için 1938 de başlayan bir seri hamleler daha yaptılar. Gerçe bu büyük işi başaramadılar. Fakat başarmalarına ramak kalmıştı. Bugün Avusturya ayrılmış ve Almanya da iki ayrı parçaya bölünmüş olduğu halde Alman önderlerinin bir birlik ardında koştuıkları açıkça görülmektedir. Hattâ, Batı Almanya meclisinde Doğu Almanya ile birleşmek konusu üzerinde sözler söylenirken bazı milletvekilleri Avusturya ile de birleşmek istediklerini haykırarak açığa vurmuşlardır.

Romen birliği Eflak ve Buğdan Beğliklerinin birleşmesiyle başlamış ve Romanya bundan sonra uruktaşlarını kurtarmak için 1913, 1914-1918 ve 1941 savaşlarına girmiştir.

Finler, Rusya idaresinde bulunan Karelya Finlerini kurtarmak için Almanyanın yanında savaşa girmişlerse de kaybetmişlerdir. Fakat ilerde mutlaka kazanacaklar ve Büyük Finlandiyayı kuracaklardır.

Macarların, Bulgarların, Sırpların, Yunanlıların da son asırdaki tarihlerinde aynı kanunla hareket ettiklerini vukuat pek açık olarak göstermiştir.

Bazı çok yeni ve zayıf, askeri kudreti sıfır derecesinde veya kültür seviyesi çok aşağı olan milletlerde de aynı kanunla hareket edildiğini görüyoruz. Meselâ Efganistan aşağı yukarı 10-12 milyonluk geri bir memleket olduğu halde 100 milyonluk Pakistanla dâvalıdır. Pakistan sınırları içinde yaşayan ve Pešto yani Efgan dili konuşan uruktaşlarını istiyor.

Yanında müttefikleri olduğu halde Yahudilere yenilen Mısır ise İngiltereden Sudanı ve Tarablusla Bingaziyi istiyor. Bütün nüfusu 400 000 kişi bile olmıyan Ürdün Beğliği Suriye ve Filistinin hepsini istiyordu. Bu kadarını elde edemedi ama Yahudilerden artakalan Filistin parçasını eklemesini becerebildi. Habesistan, Eritreyi istemektedir. Yahudiler ise milli birlik için Irak ve Yemendeki yüz bine yakın Yahudiyi uçaklarla İsraille taşıdılar.

Milli ülkünün üçüncü merhalesi ise fütuhattır. Çünkü milli birliğini tamamlamış olan milletler kendi soylarını yeryüzüne yayıp hâkim kılmak için istilâ ve fütuhat yapmak mecburiyetindedirler. Hattâ bir millet bazan kendi milli birliğini tamamlamadan öncede fütuhata başlayabilir. Meselâ Osmanlılar Türkiyedeki Türk birliğini tamamlamadan önce Avrupada geniş fütuhat yapmışlardı. İtalyanlar ve Almanlar da milli birlik işi bitmeden önce sömürge fetihlerine kalkmışlardı. Fakat böyle tektük istisnalar umumî kaideyi bozmaz.

Üçüncü cihan savaşı, milli birliklerini tamamlamış olan Alman, İtalyan, Japon ve Rusların üçüncü merhaleye varmak gayretlerinden başka bir şey değildi. Şimdi yalnız Rusya bu yolda yürümek istiyor ve tabii bir sonuç olarak başkalarının mukavemeti ile karşılaşılıyor. Başka milli ülkülerin muzaffer oluşu da yakında Rusyayı çökertecektir...

Görülüyor ki ülküler taarruzidir. Müstakil olmıyan millet istiklâlini kazanmak için kendisine hâkim olan milleti yenmeye mecburdur. Yani taarruzî bir maksatla hareket edecektir. Birliğini tamamlamamış olan millet bu birliği elde etmek için uruktaşlarını esaret altında tutan millet veya milletlerle çarpışacak, onlardan toprak alacaktır. Milli birliğini kurmuş olanlar ise fütuhat yapmak için başkalarını yeneceklerdir. Demek ki milli ülkülerin her üç dönemi de taarruzidir.

Acaba tedafüî ülkü olamaz mı? Bir millet, malik olduğu sınırlar içinde yaşayıp refaha kavuşmak ülküsünü güdemez mi? Hayır! Çünkü mevcut sınırları muhafaza etmek ve zengin olmak düşüncesi hiçbir zaman bir ülkü olamaz. Bunlar bir millet için en küçük ve alelâde isteklerdir. Ülkü ise küçük ve alelâde bir istek değildir. Ülkü biraz hayal ile karışık, uzak, güç bir hedeftir. Ülkü, o ülkü ile tutuşmuş millet fertlerini heyecan içinde yaşatan kutlu ve tatlı düşüncedir. Ülküler kanla, fedakârlıkla, kahramanlıkla beslenir. Bir millet, ülküsüne varmak için ırnaklar gibi kan akıtır, yığınlarla can harcar. Ülkülere kanla, kılıçla, dövüşle, milli kinle varılır. Ülkü gelik yürekler, demir bilekler, sarsılmaz iradeler, yüksek ahlâklar ister. Ülkü bir dindir. Kahramanlar ve şehitler ister.

Geçmişte birlik kurmuş, fütuhat yapmış olan milletler eski ululuğu yeniden diriltmek için uğraşırlar. Çünkü «mazide tarihi hakikat olan şeyler, âtide de ta-

rihi hakikat olabilirler». Ülküler hiçbir kayıtle, hiçbir siyasî ve insani düşünce ile sınırlanamaz. Bir ülkeye bel bağlamış, gönül vermiş milletlerin tarihi düşmanları vardır. O düşmanlar mutlaka tepelenecektir. O düşman milletle dostluk anlaşmaları yapılmış olabilir. Bu geçici dostlukların hiçbir değeri yoktur. Tarihi düşmanlar ancak dışişleri bakanlarının dostudur. Milletin asla!..

Bir millet için en büyük tehlikelerden biri barış ve dostluk afyonu yutarak uyumaktır. Büyümek istemiyen millet küçülmeye mahkumdur. Saldırmıyan millete saldırılır.

«Yurtta barış, cihanda barış» yahut «kimsenin bir karış toprağında gözümüüz yok» gibi sefilâne bir siyasî umde bu milletin mânevî enerjisini bilerek veya bilmiyerek söndürenler, zaten mahvolmuş Almanya'ya savaş açarak Türk tarihinde asla görülmemiş bir kancıklığın zilletini tarihimize sokanlar, fakat Bulgaristan ve Adalardaki Türkleri topraklarıyla birlikte kurtarmak fırsatını tarih yaratmışken en denî ve cebin bir hareketle bundan kaçanlar hiç şüphesiz Türk birliğini tamamlamak yolunda bir adım atamazlardı. Çünkü onlar bu memlekette moskofçuluğu için için yaşatmak, Türkçülüğü açıkça yok etmek isteyen Devşirmelerdi.

Hayat bir savaşken ve onu kazanmak için mutlaka taarruz etmek gerekirken millî ülkü yolunda yapılacak taarruzun çirkinliğini haykırmak ya gaflet, ya ihanettir. Devletlerin sorumlu yerlerinde bulunanlar siyasî nezaket veya menfaat dolayısıyla böyle sözler söyleyebilirler. Fakat milletin gençliğine hitap edenler yani öğretmenler, şairler, gazeteciler, yazarlar bize barış afyonu yutturmamak isterlerse onların seçmelerini ve evlerindeki gizli evrakı araştırmak tarihin, bilhassa Türk tarihinin değişmez hakikatını bir defa daha teyid edecektir.

A t s ı z

Türk, Ordu ve Savaş

Yazan : NEJDET SANÇAR

Ordu ve savaş Türkün en eski iki arkadaşıdır. Bu arkadaşlık o kadar eskidir ki, tarih, Türkü tanıdığı gündenberi onun yanında her zaman orduyu ve savaş da görmüştür. Ve ordu ile savaş, diğer birtakım büyük varlıklarla birlikte, Türkten ayrılması imkânı olmayan mefhumlar arasına girmişlerdir. Tarihin bu yirmi beş yüzyıllık hakikatının bundan sonra da bir gerçek olarak kalması ırkımız için millî bir zarurettir.

Türk, ordu ve savaş sadece birer arkadaş değil, hem de üçüz kardeşlerdir. Birlikte buldukları yüzyıllar içerisinde hep birbirlerini yüceltmişlerdir. Türkün en üstün millet olmasında ordunun ve savaşın payı büyüktür. Ordu, tarihin en değerli, varlığı olabilmek şerefini ancak Türk milletinin bağrından çıktığı zaman kazanabilmiştir. Savaş, hayatın bu yaman geçiği, varlığının büyüklüğünü Türke ve Türkün içinden fıskıran orduya borçludur. Dünyada yüzyıllardanberi pek çok şeyler birbirlerinden ayrılmıştır, lâkin Türk, ordu ve savaş hep birlikte yaşamışlar ve yaşayabilmişlerdir.

Bu üçüzlü arkadaşlık günümüzde ve yarın için dünkünden daha çok lüzumlu bir zarurettir. Bu zarureti milletçe duymamız ve buna yine milletçe inanmamız lâzımdır. Irkını seven her Türkün orduyu en mukaddes bir varlık olarak tanıması, orduyu mukaddes bir varlık diye

tanıyan her milliyetçinin savaşı tiksiniyecek bir barbarlık olarak düşünmemesi icap eder.

İkinci dünya savaşı milletlerin hayatı için ordunun değerini ve savaşmayı bilmenin lüzumunu en açık şekilde ortaya koydu. Dünya tarihinin kaydettiği bu en büyük savaşta havaların çelik kanatlı yeni kartalları göklerden ölüm yağdırarak yirmi dört saatte şehirleri harabeye döndürdü. Dev gibi tanklar en büyük engelleri devirip geçen güçleriyle savaş alanlarında dehşet saçtı. Milyonlarca insan görülmemiş bir makine bolluğu içinde birbirini yok etmeye uğraştı. Bu çetin hâdiselerin insanlara büyük dersler vermemesi imkânsızdır. Bu derslerin başında ise Türkün en eski iki arkadaşı olan ordu ve savaş, yani ordunun değer ve savaşmayı bilmenin lüzumu bulunmaktadır.

Ordu ulu bir varlıktır. Bu varlığın ululuğunu inkâr edenler bulunabilir. Fakat bu inkâr ordunun değerini azaltamaz. İkinci dünya savaşının hâdiseleri bu hususta o kadar ibret verici olmuştur ki, ordunun milletlerin hayatındaki yerini küçümseyen bir çok kapalı gözler bile artık açılmıştır. Bundan dolayıdır ki bugün orduyu mühimsemeyenler ve askerliğin milletlerin hayatındaki birinci derecede olan rolünü anlamak istemiyenler eskiye nazaran azalmış bulunuyor. Yani Türkün en eski iki arkadaşından biri olan ordu artık umumiyetle mukaddes

diye tanmıyor. Millet in iyi düşün en fertleri artık öğrenmiş bulunuyorlar ki ordu Türklük demektir. Ve mukaddes ordu olmazsa mukaddes Türklük yaşayamaz. Dün, Türklüğü uzun yüzyıllar en üstün millet yapan varlıklar arasında ordu vardı. Bu gerçek bugün için de değişmiş değildir. Ve bugün Türklüğü ayakta tutan en büyük güç nasıl ordu ise, yarın da ordu olacaktır. Onun içindir ki ordu bizim için mukaddesdir. Bundan dolayıdır ki orduyu milletçe sevmemiz gerektir ve seviyoruz.

En eski iki arkadaşımızdan birisine karşı duyduğumuz bu sevgiyi ötekinden de esirgememeli, orduyu yükseltirken savaşı alçaltmamaya dikkat etmeliyiz. Buna dikkat etmez de savaşı medeniyet yıkıcı bir canavar ve büyük felâket diye gösterirsek hem milletimiz için zararlı bir bir yapılmış olur, hem de mantıksızlığa düşeriz. «Savaş felâkettir», «savaş medeniyet yıkıcıdır», «savaş vahşettir» gibi fikirleri tekrarlamamızın millet için bir faydası düşünülebilir mi? Hele ikinci dünya savaşında savaşmasını bilmiyen milletlerin iskambil kâğıtları gibi devrildiklerini gördükten sonra, bu fikirleri millete telkin etmekten ne kazanç beklenebilir?

Savaş felâket midir, değil midir? Şu muhakkaktır ki savaş için mutlak olarak iyidir. diye bir hüküm vermek nasıl doğru olmazsa, yine mutlak olarak onu felâket saymak da doğru olmaz. Bir millet lüzumsuz bir savaşa sürüklenirse o zaman savaş felâket olabilir. Lâkin, yurdu korumak, istiklâl kazanmak veya her hangi bir başka millî menfaatin buyruğuna uymak için yapılıncsa, savaş felâket getirici değil, tamamen aksine saadet hazırlayıcı bir vasıta dır.

Bir de, savaş felâket olsa da, olmasa da, şu kimsenin inkâr edemeyeceği bir gerçektir ki hayat biyolojik bakımdan bir savaştır: En küçüklerinden en büyüklerine kadar bütün var olanların yaşama savaşı... Bu savaşta yenilmemek için maddî ve mânevî alanlarda kavgaya hazır bulunmak birinci şarttır. Kavgaya hazır olmıyanlar ezilmeye ve hattâ yok olmaya mahkûmdurlar. Son dünya savaşında bunun misallerini az mı gördük?

Kavgaya maddî olarak hazır bulunmak en çok savaş silâhını elde etmek ve edecek halde olmak demektir. Fakat hayat savaşında yenilmemek için bu kâfi değildir. Bunun kadar, hattâ bundan başka çok mânevî hazırlık da lâzımdır. Hayat savaşının mânevî hazırlık savaşı yetiştirmektir. Çünkü en mühim mânevî silâh olan savaşı ruhtan mahrum olan milletler, en üstün maddî silâhlara da sahip bulunsalar, yenilmekten ve hattâ ezilmekten kurtulamıyorlar.

Savaşı ruh bilhassa gençlik için hava kadar lüzumlu bir ihtiyaçtır. Savaşı yetişmek hiç bir zaman vara yoğa kan dökcek bir ruh sahibi olmak demek değildir. Savaşı yetişmek, savaşın usullerini öğrenmek ve -zarurî olup kalkmasına imkân bulunmadığından - savaşı-

tan tiksinnemek demektir. Bir millet bu vasıf-lara malik olmak sayesinde ki en büyük hayat sınavlarını verebilir. Aksi inançtaki milletler ise mukaddes anların kavga saatları çaldığı zaman tepe aşağı olmaya mahkûmdurlar. Onun içindir ki savaşın bir felâket olduğu fikrini cemiyetlere telkin etmenin hiç bir faydası yoktur, aksine büyük zararları vardır. Bir cemiyetin insanları - ve hele gençleri - bu telkin ile yetişirlerse yahut kendilerini mukaddes vazifeye çağırdığı zaman nasıl döğüşebilirler? Savaşın mutlak bir felâket olduğuna inanlar ona karşı en büyük tiksintiyi duyarlar. Tiksinilen, korkunç bir canavar ve felâket olarak tanınan savaşa, yurdu korumak için bile olsa, istekle gitmeye imkân var mıdır?

Bundan yüzyıllarca önce, savaşı büyük bir Türk, Atilâ «savaş olmasaydı Hunlar bu kadar milletler üzerinde hâkim unsur olarak kalabilirler miydi?» demişti. Bugün biz de şöyle diyebiliriz: Savaş olmasaydı Çingiz'lerin, Kılıç Arslan'ların, Yavuz'ların, Barbaros Hayreddin'lerin bize verdikleri övünçler ne olurdu? Savaş olmasaydı tarihimizin parlak sayfaları olan Niğbolu'lar, Kosova'lar, Pilevne'ler, Çanakkale'ler olur muydu? Savaş olmasaydı bizi hiyle ile alt ederek istiklâlimizi elimizden almış olan Çinlilere karşı Gök Türkler, Türk varlığını yeniden nasıl elde edebilirlerdi? Ve nihayet savaş olmasaydı son namus ve varlık kavgamızı, Anadolu İstiklâl savaşımızı tarihimize büyük bir şeref olarak geçirebilir miydik? Bütün bunlar Türkün en eski iki arkadaşı olan «ordu» ile «savaş»ın eserleridirler. Ve sonra şunu da unutmamalıdır ki, savaş hayatın zarurî bir hali hükümdedir. Ondan Tiksinmekle cemiyetçe bir şey kazanılmıyacağı gibi, uzak durmak da mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki, millet in yüksek menfaatları gerekli kaldığı zaman, erlik yerleri olan kavga alanlarına korkusuzca gidebilmek için savaştan tiksinnemek, hattâ onu sevmek lâzımdır. Savaşın fertler için ölümü olsa bile, böyle anlarda cemiyetlere saadet getireceğini düşünerek...

Türk, ordu ve savaş... Bunlar sadece çok eski birer arkadaş değil, hem de üçüz kardeşlerdir. Birlikte buldukları yüzyıllar içerisinde hep birbirlerini yüceltmışlerdir. Türkün en üstün millet olmasına ordunun ve savaşın payı büyüktür. Ordu; tarihin en değerli varlığı olabilmek şerefini ancak Türk milletinin bazırından çıktığı zaman kazanabilmiştir. Savaş; hayatın bu yaman gerçeği, varlığının büyüklüğünü Türk ve Türkün içinden fıskıran orduya borçludur. Dünyada yüzyıllardanberi bir çok şeyler birbirlerinden ayrılmışlar, lâkin Türk, ordu ve savaş hep birlikte yaşamışlar ve yaşayabilmişlerdir. Bundan sonra da dikkat edeceğimiz şey, bu yirmi beş yüzyıllık büyük hakikatın bir gerçek olarak kalabilmesidir.

ÇİFTÇİOĞLU NEJDET SANÇAR

SON VATAN PARÇASI

Yazan : KAZGANOĞLU

Türk tarihini okuyarak, on sekizinci yüzyıldan, yirminci yüzyıla doğru yaklaştıkça, gönlümü büyük bir yas ve sızı kaplar. Ruhumu, teskin edilemez bir kızmılık ve hareket ihtiyacı sarar.

Her gün, saldıran düşmanların önünde, geriye ordular... Her gün devrilen kale burçları üzerinden, yere düşen bayraklar... Bırakılan ülkeler... ve iki yüz yıldanberi durmadan devam eden göçler... Açlıktan, soğuktan, bakımsızlıktan perişan olup giden göçmenler... Her bozgun dan sonra bir müddet yas ve onun uyandırdığı tesirle bazı hareketler... Fakat çok geçmeden yine derin bir uyku ve vurdumduymazlık...

Devir dönmüş, nihayet yirminci yüzyıla giriyor. Batıda müthiş bir hareket ve yarış var. Bizde yine durgunluk...

1911 Batı Trablus Savaşı... Roma elçimiz, Türk - İtalyan dostluğu hakkında hükümete güvenlik verici kapı gibi raporlar gönderiyor... İtalyanlar ise hummalı hummalı, hazırlıkta!.. Anlaşıldı anlaşıldı, koca devletle koca milletle beraber, elçiler de uykuda.

Batı Trablus derken, On İki Ada da işgal edildi. Tam o sırada Balkan Savaşı koptu. Balkanlılar savaşa hazırlanırken bizimkiler orduyu terhis ettiler. Dedik ya... Devlet de elçiler de uykuda.

Balkan Savaşı denilen yüz karası, bütün Rumeliyi sildi, süpürdü. Nerede ise Avrupadan bütün bütün, ayağımız kesiliyor... Tekrar bir canlanma ve saldırı... Neyse, tarihi Türk şehri güzel Edirneyi tekrar kazandık. Hele şükür Avrupada milyon kilometre dörtgenlik ülkelerden sonra, elimizde avuç içi kadar da olsa, yine bir toprak parçası alıkoyabildik.

Bu felâketin yarattığı heyecan ve hareket neticesi, bir çalışma başlarken, Birinci Dünya Savaşı da başladı.

Kahramanlıkla, şerefle dört yıldan fazla bir döğüş... Öyle bir döğüş ki kahramanlık ve fedakârlıklara yoksulluk ve gerilik mezar oldu.

Öyle bir döğüş ki, zaferlere ve mucizelere bilgisizlik ve hıyanetler cellât oldu. Ve neticede koca bir devlet yıkıldı. Suriye, Filistin, Irak gittiği gibi Anadolu da, parçalanmak tehdidi altına düştü. Nihayet müthiş bir şahlanmış ve İstiklâl Savaşı... İmanımı kaybetmiş kimselerin akıllarına sığdıramadığı mucizelerden sonra, işte Büyük Zafer ve Kurtuluş. Bundan sonra da hür ve bağımsız Türkiye.

Kenar ve uçlarından Midilli, Sisam, Sakız, On İki Ada, Kıbrıs, Hatay ve Kuzey Suriye, Musul, Azerbaycan ve Batum kesilmiş ve kırılmış olarak bir Anadolu ile, Batı Trakya, Doğu Rumeli ili kopmuş durumda avuç içi kadar Trakyadan ibaret bir Vatan parçası... Sınırların ötesinde de milyonlarca gözü yaşlı Türk.

Kurtuluş yıllarından sonra, tekrar bir milli heyecan ve kalkınma hareketleri. Bir müddet sonra tekrar eski durgunluk, unutkanlık ve uyku...

Etrafta ve kapımızın önünde büyük tehlikeler ve belâlar eşinip duruyor. İfritler ve canavarlar ılık çalıp soluyor...

Davran ey Türk Oğlu!.. Davran artık.. Elde ne harcanacak Rumeli, ne Macar ülkeleri, ne Suriye ve Irak, ne Filistin ve Mısır, ne Trablus, ne Tunus ve Cezair, ne de Kırım ve Kafkas kaldı. Elde kalan **Son vatan parçasıdır!.. Son vatan parçası!..**

Bir Bozkurt gibi davran. Gayrete gel... Çalışmaya koyul. Eski günler yeniden doğsun... Zafer ve Şan Bayrakları ufuklara doğru yeniden açılın... Her şeyin üstünde **Büyük Türkiye!.. Bizim Bahtiyar Türkiyemiz yükselsin!..**

KAZGANOĞLU

TÜRK TARİHİNDE YABANCIKANLILARIN İHANET SERİSİ :

BEŞİNCİ İHANET

İşbara Kâğan 582 de 400.000 kişilik bir orduyla Çine saldırdı. Çin Sedini aştı. Çinlileri her yerde bozdu. Türkler yalnız bir noktada durdurulabildiler. Diğer yerlerde Türk orduları Çinin içine doğru ilerlediler. Bu sırada yine Türkeline bulunan Çang-sun-çing, İşbara Kağanın oğluna haber göndererek Türk Devletinin en yaman boylar topluluğu olan Tölüslerin isyan ettiğini, İşbara Kağanın karargâhının düşmek üzere bulunduğunu bildirdi. Bu korkunç haber, korkunç Türk akını durdurdu. Hızla çekilerek Türkeline döndüler.

Düşün ve unutma!..

A t s ı z

ORKUN DAN

Sesler

SOSYALİST

Şimdiye kadar batıp çıkan, haklarında takibat yapılan, binbir kılığa bürünüp zehirlerini akıtmak için bir yol arıyan komünist dergilerin sahipleri ve yazarları şimdi herhalde hayretle gözlerini açmış, başlarını sallıyorlar ve dövünüyorlardır. Meğer bütün o zahmetlere nafile yere katlanmışlar. Sadece başlıklarına «Sosyalistiz!» sözünü koysalardı iş olup bitecek, başka hiçbir şeye lüzum kalmayacakmış!

ACABA?

Gönüllere ferahlık veren tatlı bir meltem rüzgarı gibi bir haber : Şevket Mocan ve 107 arkadaşı komünistliğe ceza tayin eden maddelerin değiştirilmesine dair bir kanun teklifi getirmişler Meclise. Teklifte pek mühim ve ince esaslar var : Komünizm'in tarifi daha vazih ve geniş bir şekil alıyor, komünizm'i koruyan ve saklıyanlar da cezalandırılıyorlar, ve (Sosyalist) veya başka ad altında peçeli komünistlik yapanların da yakasına yapışılabilir. Fakat en mühim ileri adım komünistliğe karşı konulan cezaların arttırılması ve idama kadar uzaması. Tasarının sonu ne olacak? Binbir dolap ve desise ile sürüncemede bırakılmak mı, yoksa kırılıp, kösteklenip tesiri körletildikten sonra çıkarılmak mı, yoksa az veya çok hırpalanarak nihayet çıktıktan sonra tatbikatta her yere hâkim olan per perde, boğum boğum fesat ve soysuzluk kuvvetleri tarafından bir köşeye itilmek mi? Tanrı bilir. Ancak Şevket Mocan ve arkadaşlarını en samimi bir heyecanla selâmlayıp tebrik etmeyi bir Türklük borcu sayıyoruz. Netice ne olursa olsun, böyle bir tasarının Meclise sevk edilmesi milli şuur bakımından ümit uyandırıcı bir harekettir. Komünistliğe karşı ölüm cezası tayin eden bir kanunun çıkması ise herhalde büyük bir milli kazançtır. Kanunun son şeklinde bu cezanın tatbikini pek zorlaştıran daraltıcı ve köstekleyici hükümler bulunsa bile, tatbikat su başlarını tutmuş soysuzlar tarafından bir çıkmaza sürüklenese bile. Çünkü komünizme vatan hiyaneti cezası tayin edilmekle mahiyeti resmen de en doğru şekliyle belirtilmiş oluyor, ve ölüm cezası kanunda buldukça komünizme heveslenecekleri (bu hüküm yıllarca tatbik olunmasa bile) yıldıracak bir tehdit meydana çıkıyor: zira ya günün birinde kanunun

bu maddesini tatbik edecek kudrette bir yargıç eli çıkıverirse?

ALÂKALI MAKAMLAR OKUYUP GEÇSİN

Moskof tehlikesine karşı hâlâ nekadar gevşek ve nekadar şursuz olduğumuzu gösteren iki havadis kıvrıntısı :

Rumanya bandıralı Transilvania vapurundan atılarak bize iltica eden geminin telsizcisini Hilmi Başkoç adındaki oranın sahil sıhhiye başdoktoru tutup iade ediyor. Cezası: Bu işi mahalli idare âmirlerine haber vermeden yaptığı esbabı mucibesıyla vekâlet emrine alınmak. G kadar. Tevkif bile yok. (Halbuki kanunen bu idam cezasına kadar gerektirir. Tatbik eden kim!).

Kars hududundan yine bize sığınan siyasi bir mülteci. Sığınması kabul ediliyor. Kısa bir müddet sonra Rus ajanları gelip adamı öldürüyorlar, ve kafa kısmını koparıp beraberlerinde gösteriyorlar. Gelişte de gidşte de mâni olabilen yok.

BİR GAZETE HABERİ

Mihri Belli adındaki bir komünist geçenlerde yakalanıyor. (Hani harp sırasında Süleymaniye'ye Rus bayrağı çeken komünist çetesinin reisi). Sahte pasaportla yurttan içeri girmiş. Belinde bir tabanca ve kemer kemer mermiler. Ne için geldiği bir türlü anlaşılamıyor. Bir tesadüf neticesi bir polisimiz şüpheleniyor ve yakalıyor. Üsküdar Asliye Ceza Yargıçlığına sevk ediliyor. Suçları: Sahte nüfus kâğıdı tanzim etmek (kanuna göre azamî cezası 10 sene asgarî cezası 4 sene), pasaportsuz yurt içine girmek (azamî cezası 6 ay hapis asgarî cezası 250 lira para cezası), tabanca taşımak (azamî cezası 3 ay asgarî cezası 30 lira para cezası), yalan beyanda bulunmak (azamî cezası bir ay asgarî cezası 1 gün). (İki had arasında dilediği miktarda ceza hükmetmek kaideten yargıcın takdirine kalmıştır.) Sanığın bütün suçları sabit görülüyor. Yargıcın cem'an verdiği ceza: 2 ay 1 gün hapis.

GELİNİM SEN ANLA!

Kahramanlık ve fedakârlık yalnız savaş meydanlarında kol ve baş vermekle olmaz. Bazan sivil hayatta da sessiz sadasız yapılan öyle fe-

dakârlıklar, katlanmış öyle acılar vardır ki güçlüğü ve değeri savaş meydanındakilerden aşağı kalmaz. Gazetelerde küçük bir haber: Tekirdağ Milletvekili Şevket Mocan'ın kızı kendini komünist temayüllere kaptırıyor ve bir komünist genciyle nişanlanıyor. Babada vatan menfaati ile babalık sevgisi ve şefkati karşılaşınca bir an için bile tereddüt yok: Doğru kendi kızını zabıtaya teslim ediyor. Ah bu hareketi gören diğer bazı babalar da biraz dürüstlük ve vazife hissinden nasip alsalar da, biraz utansalar da, oğullarını işlediği cinayetin hakkedilen cezasından kurtarmak için binbir dolap ve hile yolunda yürümekten vazgeçseler.

SHAW EFENDİ

Gökte ararken yerde bulmak cinsinden, komünistliği «medh ve istihsan» halinin taze bir nümunesini şurada verivereyim. Mahut Bernard Shaw öldükten sonra her tarafta çıkan sütun sütun methiyelerin arasında bizim nazenin Anadolu Ajansı'nın da bir haberi: Doğu Almanya'da bir konuşmada Shaw efendi yine alabildiğine methediliyor ve sonunda «Fihakika bu iki mütefekkir (biri Shaw) hürriyet için savaşmışlardır» deniliyor İngiliz edebiyatını az veya çok okumuş olan herkes bilir ki Bernard Shaw müfrit bir komünist idi. Ancak bizimkiler gibi kendini «Sosyalist» ilân etmeyen, her yazısında kendini açıkça komünist olarak ilân eden ve her eserinde fırsatı düşündükçe komünist propagandasını, gizli kapaklı değil, açıktan açığa yapan cinsinden. (Hiç olmazsa bu kadarlık meziyeti var.) Bu zatın evvel ve ahır fikri ve mücadelesi komünistlikten ibaret olduğuna göre Anadolu Ajansı'nın benimseyen bir eda ile naklettiği konuşmada bu zatın «hürriyet» için savaştığı hükmüne ne dersiniz? Shaw'yu iyi tanıyanların zevkine varacağı komik bir cihet de şu: Bu zat eserlerinde «hürriyet» mefhumu ile, komünizme aykırı olduğuna göre gayet tabii olarak, boyuna alay etmiştir.

(Not: İstanbulun bücür Valisi Ord. Prof. ve saire Fahrettin Kerim de «İstanbul Belediyesi adına» Bernard Shaw'u pohpohlayan ve teessür ifade eden bir telgraf çekmiş. Tabii ya, çekmesin de burnunu sokmadığı bir şey mi kalsındı!).

1944 ten HÂTİRALAR :

1944 te Türkçüler tevkif olunduğu zaman ilk önce askerler (yani Alparslan, Doktor Hasan Ferit Cansever, Sofuoğlu, Tevetoğlu, Fazıl Hırsarcıklar, Nurullah Barıman) Askeri Ceza evine, ötekiler ise İstanbul Emniyet Müdürlüğü nezarethanesine konulmuşlardı. Sonra nezarethanedekiler de iki takım halinde Askeri Ceza evine gelerek birleştiler ve pek keyifli bir hayat sürmeğe başladılar.

Hapisane hayatı onları için için kemiriyordu. Lüzumsuz asabiyetler, hiç yoktan öfkelenmeler, içermeler şeklinde hapisaneye psikozları

göze çarpıyordu. İçlerinde hiç hiddetlenmeyen, geçimsizlik göstermeyen bir kişi vardı: Atsız. Fakat bu da iradî cehitle yapılan bir gösterişten ibaretti. Çünkü o da içinden fırtınalı, içinden öfkeliydi.

Bir aralık Atsızda da damar içine kalsiyum sıringa etmek lüzumu hasıl oldu ve bu işi Doktor Hasan Ferit Cansever üzerine aldı. Mütemadiyen yürümeğe ve harekete alışmış olan Atsız hücre ve hapisane hayatı yüzünden bitkin bir hale gelmişti. Bütün hapisanenin fisebîlillah doktoru olan Hasan Ferit, Atsızın kol damarını bulmak için bir hayli uğraştığı halde bulamayınca ciddiyetle:

— «Amma da damarsızmışsın, Nihâl» dedi.

Atsız da aynı ciddiyetle mukabele etti:

— Tevekkeli Halk Partisi benimle uğraşmıyor!

Doktor Necdet Özgelen (o zaman Tıbbiyenin ikinci sınıfında idi) 9 numaralı hücredeydi. Talebe olduğu için Türkçülerin en parasızlardan biriydi. İlk düşüncesi Edremitteki babasına bir haber göndermekti. Necdet Özgelen her işi iyice düşünerek yapmak alışkanlığında olduğu için birkaç gün sabrettikten sonra nihayet kapıyı vurdu: Nöbetçi polis dışardan sordu:

— Kaç numara?

— Dokuz!

Kapı açıldı ve polis Necdet arasında şu konuşma geçti:

— Ne istiyorsun?

— Babama burada olduğumu bildirmek istiyorum. Bana bir kâğıt kalem verin. Sizin gözünüzün önünde iki satır yazayım, gönderin.

— Peki, nöbetçi komiserine haber vereyim.

Necdet Özgelen ferahladı. Hiç şüphesiz bu muazzam dairede işler makine düzgünlüğü ile işliyordu.

Nöbetçi komiser denen adamlar hakikatte komiser muavini idi. Salâhiyetleri hem pek çok, hem de hiç yoktu. Nöbetçi polisten Necdet Özgelenin teklifini haber alınca işi kendi kendine halledemiyerek komiser, komiser de başkomisere sordu. O zaman Turancılar gayet korkunç, tehlikeli birer düşman sayıldıkları için başkomiser de işi emniyet âmirine danışmaya karar verdi. Böylelikle iş şube müdürüne ve belki de daha ilerisine kadar uzadı. Necdet Özgelen ümit ve heyecanla birkaç gün geçirdi. Nihayet kapı açıldı ve gözleri parlıyarak memuru bekleyen Necdet bütün ömründe başına gelmeyen bir şaşkınlık içinde şu soruya muhatap oldu:

— Kuzum sen nereden geldin? Kaç gündür buradasın ve niçin getirildin?

IRKÇILIK - TURANCILIK DAVASI

tefrikamız ve İsmet Tümtürk'ün Komünizmle Mücadele yazısı, yazılarımızın çokluğu dolayısıyla gelecek sayıya kalmıştır.

Türkelinin Köy ve Kasabaları : 3

B İ L G E

Yazan : T. SÜREYYA ÖZDEMİR

Coğrafya durumu :

Bilge, Ödemiş ilçesinin bucağı olup Ödemiş 2 Km. mesafededir. Etrafını Bozdağ ve silsileleri çevrelemiştir. Bilge çayı bucağı ikiye böler. Bu çay mevsime göre saniyede 40 litre ile 300 litre arasında su vermektedir. Bozdağ silsilesinin en yüksek tepesi 2200 metredir.

İklim :

Hava mütevil olup dört iklimde hüküm sürer. Denizden yükseliği 350-500 metredir.

Bucağın durumu :

Bucağa bağlı 11 köy vardır. Bucakta 450 ev mevcuttur. Bu evler ekseriyetle iki ve bir katlı olup birbirine çok benzerler. Bucakta elektrik yoktur. Fenni ve sıhhi içme suyu için Bilge çayı boyunca sondajlar yapılmış ve 5 kaynaktan 10 litre su bulunmuştur.

Nüfus :

1945 sayımına göre bütün bucakta (Köyle-riyle beraber) 7000 nüfus yaşamaktadır.

Tarihi durumu :

Bilge bucağında tarih kuruluştan başlar. Lidyanın «kadim Dıyoç» şehridir. Bizanslılar zamanında bu bölgenin merkezi idi. 14 cü asırda İzmir ve havalisini Bizanslardan alıp Türk yurdu yapan Aydınoğulları burayı merkez ittiha etmişlerdi.

200 sene evvel doğmaya başlayan Ödemiş şehrinin ilçe merkezi olması üzerine Bilge bucağı merkezi olmuştur.

Bilgenin ünlüleri :

Osmanlılar devrinde bir ilim şehri olarak kalan bilge, bir çok ilim adamları yetiştirmiştir. Bütün Garbi Anadolu halkının hürmetle ziyaret ettiği İmam Mehmet Birgisi, Tıbbiyenin ilk öğrencilerinden ve Tıp Tedrisatının Türkçeleştirilmesine önayak olan Dr. Prof Z ya Nuri Paşa ve babası Dr. Nuri Bey ile İzmirde yarım asır hekimlik yapan ve «Şeyh ül-etibbâ» diye anılan ve bir büstü İzmirde bir caddeye dikilen Mustafa Bey Bilgenin başlıca yetiştirdiği ilim adamlarındandır.

Tarihi eserler :

Kıymetli tarihi eserlerden 670 sene evvel inşa edilen «Aydınolu Camii» Osmanlı devrinde yeni yapılan iki camisi ve 270 sene evvel inşa edilmiş Türk stil mimarisi eserlerinden «Çan-

dıroğlu Konağı» yaşamaktadır. Eski bir şehir olması dolayısıyla hali hazır şehir haricinde asarı bakiyeleri yer yer görülmektedir.

Halkın hususiyetleri :

Halk yazın yaylalar ve bağlara giderler. Kışın bucakta otururlar. Kadınlarının kendilerine mahsus orj.nal kıyafetleri vardır.

Düğün :

Bucağın esas yerlileri düğünlerini bir hafta yaparlar. Ve düğün pazartesi günü başlar çarşamba günü, kız evinde kına yakılır. Damadın arkadaşları damada kına götürürler. Bu geceye «Kına Gecesi» denir. Perşembe günü gelin getirilir. Ve hep birlikte eğlentiye devam edilir. Perşembeye kadar oğlan ve kız evinde ayrı ayrı eğlenti yapılır.

Ölüm :

Birisi ölünce, bir gece evde yatırırlar. Ve bir hafız sabaha kadar Kuran okur. Ayrıca ölünün canı için helva yapılır. Akraba ve dostan ölü evine yemek taşırlar.

Doğum :

Doğumda ise, bütün tanıdıkları ve akrabalarını lohusayı ziyarete boş gelmezler. Mutlaka bir hediye getirirler. Bu hediyeleri giyecek eşyalar, bakır kaplar ve ziynet eşyaları teşkil eder

Sağlık durumu : Ekseriyetle iyidir.

Kültür :

Ekseri köylerinde okul vardır. Halkı çok zeki ve kültürlüdür.

Mahsul :

Buğday, arpa, yulaf ve benzerleri ekilir.

Yemiş :

Üzüm ve incir yetiştirilmektedir. Etrafı zeytin ve incir ağaçları çevrelemiştir.

Bucağın kalkınması için alınması gereken tedbirler :

1. Bilge çayından istifade edilerek kısa bir zamanda bucağa elektrik getirilebilir.
2. Üzüm, incir ve zeytin imalâthaneleri kurulabilir.
3. Temiz bir otel ve lokanta yapmakla, buraya, tarihi eserleri görmek için bir çok turist gelebilir

T. SÜREYYA ÖZDEMİR

Ziya Gök Alp için [1]

24. Ölüm Yılı Dolayısıyla

Yazan: HACİÖMEROĞLU

(Geçen sayıdan devam)

Tam zamanında yetişen bu ses kendinden geçmiş ve sessizlik içinde kendisine aziz bir dünya hayal etmiş bir idealistin sesiydi, kendisine mahsus aziz fikirleri yağdırmak için tanımak istemişti, fakat için için hayal eden yüksek çapta bir mütefekkir müjdeliyordu, üzerindeki tesirine kıyasen hükmetmek caiz ise o zaman için hakikaten «Altın destan» olmuştur. Burada Türk dünyasını asmaya ve Türkiyeyi salkıma benzeten Gök Alp o özümü dağılan salkımın olmak istediği, fakat bağbanın nerede olduğunu sorar gibi eski Türk kahramanlarını uykusundan uyandıracak bir nefis itminanımla acınıyor ve acıtıyor, fakat bu acınmada bir mersiye ruhu değil, bir uyum ve uyandırmış havası esiyor. Daha ilk mısralarında aydınlık getiren bir ruha temas etmenin verdiği dolgunlukla yerinde duramaz olmuştum». Bundan sonra Gök Alp öyle hazırlanmış ve dolmuş bir milli davanın fikir akümülatörüdür ki o artık Türklüğün ezeli geçmişini ve ebedi geleceğini sağlayacak her türlü milli davanın yolunu gösterecek kudrettedir, öyleki o sihirli ışıklarıyla Türklüğün ezeli karanlıklarını yırtıp Ergenekonu ve tanrı dağındaki Atalarımız ulu Türk şehitlerinin ruhlarını aydınlatmağa ve bize sonsuzluğu kucaklayan nurlu yolu göstermeğe hazırdır. İşte Gök Alp İttihat terakki merkezinde Talât Paşayı aydınlatıyor: «Fırkada görülecek çok iş var. Evvelâ bu programı değiştirmeli. Sıkı bir milliyet esası üzerinde bir program yapmalı. Sonra milletin hars cephesini takviye etmelidir». Talât Paşanın cevabı: «Hocam! Teşkilâtımızı ikmal edelim de hars mars sonra». Gök Alp söylüyor: «Teşkilât, bu okadar mühim değil. Teşkilât kalıptır, binadır, hendesedir. Bu kalıbın içine hangi ruh üflenecek? Bu hendesenin isbat ettiği dava ne olacak? Teşkilât değil, hars kuvveti, milli mefkûre kuvveti. Evet, milli mefkûre, milli hars! Bu olmadıkça istediğiniz kadar teşkilât yapın. Bir işe yaramaz. Son Arnavutluk isyanında devlet ve hükümet bizim elimizde olduğu halde en sadık bildiklerimiz Arnavutlardan oldu. Her ayağımızı bastığımız yer, altımızdan kaydı. Çünkü bizde milli şuur uykuda idi. Millet küçük bir isyanla Arnavutların ne sinsi bir ırk kavgası yaptıklarını bilememiştir». Gök Alp Osmanlı

devleti içinde Türklüğü Türk olmyanların türlü sinsi pilânları karşısında erimekten kurtarmak istiyordu. İşte Gök Alp'in aradığı Vatan:

**Bir ülke ki toprağında başka Elin gözü yok,
Her ferdinde mefkûre bir, lisan, âdet din birdir
Mebusanı temiz, orda Boşo'ların sözü yok.**

İşte Gök Alp'in istediği Türk milleti
**Deme bana: Oğuz, Kayı, Osmanlı
Türküm, bu ad her insandan üstündür.
İşte Gök Alp'in aradığı Türk dili :**

**Uydurma söz yapmayız,
Yapma yola sapmayız.
Türkçeleşmiş Türkçedir,
Eski köke tapmayız.**

**Turan'ın bir ili var,
Ve yalnız bir dili var.
«Başka dil var..» diyenin
Başka bir emeli var.**

**Türklüğün vicdanı bir,
Dini bir, vatani bir,
Fakat hepsi ayrılır
Olmazsa lisanı bir.**

İşte Gök Alp'in aradığı Türk ahlâkı :

**Ahlâk yolu pek dardır.
Tetik bas, önü yardır.
Sakin «hakkım var» deme,
Hak yok, vazife vardır!
Hak milletin, şan onun,
Gövde senin, can onun...
Sen ölki o yaşasın,
Dökülecek kan onun...
Millete ver canını,
Ocağını, şanını..
Bir âşık olsan bile
Fedâ et cânânını...**

İşte Gök Alp'in aradığı vazife :

**O gönlüme arştan inen bir sestir:
Milletimin vicdanına mâkestir!
Ben askerim, o, üstümde kumandan,
Baş eğerim her emrine sormadan!
Gözlerimi kaparım!
Vazifemi yaparım!
Hikmetini sormam, ince elemem,
Âmirimdir, ona karşı gelemem!
Hakkına eylemişim kanaat,
Benden ona kaytsız, şartsız itaat!**

**Gözlerimi kaparım!
Vazifemi yaparım!**

Gök Alp'in hazırlığı ve ömrü boyunca çalışması boşa gitmemiştir. O Türkün milli benliğini vatanını, milletini, dilini, dinini, ahlakını, vazifesini, ailesini, Köyünü, kadını, esnafını, seciyesini her davasını göstermiş Türk milli sosyolojisini piskolojisini felsefesini kurduğu Türk Üniversitesinde Türklük davasını rüntan ruha geçerek ruhları ve nesilden nesile atlayarak nesilleri tutuşturan ve tutuşturacak olan sönmez bir milli meşale halinde bırakmıştır. Ziya Gök Alp temellerini attığı prensiplerini koyduğu milli davanın içinde fani varlığını ve şahsiyetini eriterek gündelik kaygı ve adi politikaların esiri olmamış varlığını millette birleştirmiş ölmez bir milli dava adamıdır. Onun bu tarafını **Yakup Kadri'den dinliyoruz**: «Ziya Gök Alp'in ruhunda hiç bulunmayan ezeli rükütden bir şey vardı buutların ve şimşeklerin üstünde dama berrak bir gök ile neinden olan yüksek zirveler gibi her vakit insan ihtiraslarının üstünde kalmış sakın vazın başı gündelik politikaların üzerine egümedi dama yüksek gördü, yüksek düşündü Ziya Gök Alp herşeyin üstünde yüksek bir insandı». Ziya Gök Alp'i genç yaşta beyne sığıttığı kurşuna rağmen Türklüğe bağışlayan ulu Tanrı onu Türklüğün elinden çok erken aldı Namık Kemalden bir sene fazla kısa bir ömürle o da Namık Kemal gibi «Millette umut ettiği teyzi görmeden» davasının büyük neticelerini kucaklayamayan, dava olarak bıraktı, 49 yaşında 24 yıl önce bugünün başlangıç saatlerinde ebediyete kavuştu. Ziya Gök Alp'in yokluğu ile Türk fıkrı dünyasında açılan büyük ve derin boşluk hala domunmuştur. Memlekette ilim, fikir, run ve dava yönünden büyük bir boşluk ve dağınıklık var milli, ıstırap çeken milli şuur sahibi memleketini seven her Türk Ziya Gök Alp'in nasretine acı acı yanmakta ve Ziya Gök Alp'i aramaktadır. Burada iş dergisindeki yazısından hakkı Sıma Beği dinliyoruz: «Benim teşhisime göre bu günün ilk eksigi minraksızlıktır. İkinci manrumiyetimizde Türk ayatlarını uralına çekip toplayacak mknatışlı bir kuvvete bir (kutba) sahip olamayışımızdan doğuyor. yığınları sarsıp fecir müjdeleriyle ışıltılı tepelere doğru süren fikir ve ruh «lider»leri daima kendilerinden **bilgile imanı birleştirmişlerdir**. O bahtiyar çağda bir «Ziya Gök Alp» vardı ve o «Ziya» Gerçek ilmi, eşsiz feragatı benliğini dolduran candan sirayetli idealiyle bütün gençliğin bayrağı olmuştur, bu gün başların üstüne düşen sağır kayayı kaldırmak için işte o çapta ve o ayarda bir altın manivelâ gerekir». Ziya Gök Alp milletini ileri götürecektir ve yükseltecek olan her hamlenin her cereyanın her yönden kaynağı ve bütün bu hamlelerin milli ayarını yapan

onları milli bünyemize uyduran eşsiz bir baştı. Türk Tanrısı ne olurdu Ziya Gök Alp'i 15 sene daha Türklüğün elinden almasaydı o Türk milletini kafasında ve ruhunda çizdiği ve gönlünün istediği şekilde bir daha hiç bir tesir ve cereyanın bozmayacağı sağlam ve ileri bir millet olarak görüp gözlerini rahatca kapayacaktı. Halbuki bugün Ziya Gök Alp'in ölümünden sonra çeyrek yüzyıla yakın 24 yıl gibi uzun bir zaman geçtiği halde Ziya Gök Alp'in yerini tutacak bilgi ve iman kendisinde birleştirmiş ikinci bir Ziya Gök Alp'i yetiştiremedik. Bu yönden arkasında kendi yerini dolduracak büyük bir baş yetişmeden çok erken ve zamansız kaybolan Ziya Gök Alp'in arkasından ne kadar yansak, ne kadar hasretle dil döksek onun ölmez ruhunu ve davasını anlatıp içinden çıkamayız. Kaldı ki Ziya Gök Alp öyle ulu orta, ustun körü bir izahla içinden çıkılacak ulu orta bir adam değil kitaplık çapta kitapların eserlerin adamıdır. Bizim burada yapabileceğimiz sadece Gök Alp'in ulu ruhunu anmak onun ölmez tarafından canlı sesler getirmektir. Ey Türklükte bıraktığı boşluk domayan Türk gönüllerinde hasreti alev alev, acı acı yanan Gök Alp, seni bizim gibi sevmeyeni biz de sevmiyoruz. Onlardan ve niyetlerinden şüphe ediyoruz, senin ebedi şahsında Türk miliyet mabedinin temellerini sarsmaya kalkan satılmış MOSKOFcu hainlere camı duvarını kirleten eceli yaklaşmış köpekler diye haykırıyoruz. Senin hakkında kötü söyleyen diller kopsun, kötü yazan kalemler kırıl-sın, seni kötü gören gözler kör olsun, senin hakkında kötü düşünen vicdanlar kararsın ruhlarsönsün. Biz seni bağrımıza bastık, başımıza bayrak yaptık izinde yürüyoruz. Türk milletine yaptığın hizmetleri öğrendik inkâr etmiyoruz. Biz Türklüz, nankör değiliz, namert olmayız. Ey Türklüğün ezeli değerlerine, tarihine destanlarına tap taze ebedi bir can veren Ziya Gök Alp Ey Türklüğün ezeli dertlerini çeken şahsiyetlerini milli ıstırapla yoğurup Türklüğe dostunu düşmanını öğreten büyük idealist, Ey Türklüğün kurtuluş yollarını gösteren Türk gençliğine tap taze kurtarıcı bir milli dava bırakan Türklülük davasının büyük kurucusu ölmez ruhun gibi ismin önünde de ebedi saygımız vardır. 24 yıl önce tabutunu eller üstünde bir bayrak gibi göklere yükselterek arkasından mahşeri bir sel gibi akan ve İstanbul sokaklarından taşan Türk gençliği ve kadirşinas Türk milleti bugünde senin ulu ruhunu ölmez hatıranı aynı kadirşinas ruhla anıyor ve sonsuzluğa kadar anacaktır. Adını bayrak yaptık yolunda yürüyoruz, ebedi yuvanda müsterih uyu, ulu ruhun şadolsun.

HACİÖMEROĞLU

MİLLİYET VE MİLLİYETÇİLİK : II

TURANCILIK

Yazan : HOCAOĞLU S. ERTÜRK

Türklüğün bugünkü özel durumu, Türk milliyetçiliğini diğer milletlerinkine nisbetle daha farklı bir hâle getirmekte; ona çok önemli bir dâvayı, Turancılık dâvasını, ilâve etmektedir. Hakkında tamamiyle düşmanca bir davranışla bir sürü dedikodu uydurulan, Türkiyede bile bir takım komünistler ve komünist hâmillerince «şuursuz bir sergüzeşt» gibi gösterilmeve yeltenilen; aslında yeryüzündeki bütün Türklerle ve Türk ırkına akraba olanlara karşı bir sevgi ve ilgi duymak onları kültür bakımından derece derece birbirine yaklaştırmak, onların insanî haklarını mevcut şartların müsaadesi nisbetinde müdafaa etmek, istikbalde bütün Türklerin istiklâllerini kazanmasını arzulamak dâvası olan Turancılığın makul temellerini ve insanîyetçilik, birleşmiş milletler dâvası ile uygun; emperyalizmle aykırı düşen karakterlerini ortaya koymağa çalışacağız.

İnsanîyetçiliğin bazı siyasi menfaatlara alet edildiğini, bu yüzden millet gerçeğini baltalayan bir dâva olarak kullanılmaya kalkışmak suretiyle suiistimal edildiğini görüyoruz: İngiltere gibi imparatorluk kurmuş bazı milletler, millî hareketlerden zarar göreceklarını düşünererek, insanîyetçilik mefhumunu menfaatlerine alet etmişler, insanlık ideali içinde diğer milletlerin silinmelerini hedef tuttuklarından millî davranışları gölgelemeye çalışmışlardır. Yahudiler ise millî birliklerini kaybetmiş olmanın acısını diğer millî birlikleri parçalamaktan çıkarmak gayretiyle ötedenberi yıkıcı faaliyetlerine devam etmektedirler. Komünist propogandacılarının da aynı şekilde bir insanîyetçilik kavrayışını körükleyerek millî bünyeleri zaafa uğratmaya çalıştıklarını görmekteyiz. Biz muhtelif ideolojilerin menfaatlarını kollayan bu kabî telâkkilere uy-

mak gafletinden ve her kozmopolit zihniyete rağmen sarsılmaz bir gerçek olarak devam etmekte olan millet şeniyetini görememek kör-lüğünden uzak olarak insanîyetçiliğin ilmi ve milliyetçilikle uzlaşabilir telâkkisini temel kabul ediyoruz. Bu tarife göre insanîyetçilik, bütün insanların hak, hürriyet ve istiklâllerine sahip olarak, bir nizam çerçevesi içinde diledikleri gibi kabiliyetlerini geliştirme, tabii ve içtimalî ihtiyaçlarını giderme dâvalarını benimse-

mektir. Bugün birleşmiş milletler de aşağı yukarı aynı esasları müdafaa gayretini -hiç olmazsa nazari olarak- göstermektedir. Bunalmış milletlere refah, esir milletlere istiklâl vadeden birleşmiş milletlerin bu meseledeki samimiyeti ve ne dereceye kadar kuvvete karşı hakkı tabileceği meselesini ayrı bir münakaşa konusu olarak bir tarafa bıraktıktan, yaşama için haklı olmanın kâfi gelmediği yolundaki hakikate okuyucularımızın dikkatini çektikten sonra; bizim aldığımız mânada insanîyet dâvasının yürümesi için gerekli hususları bu hususlara çok yakından ilgili olan Turancılık dâvasının mahiyetini belirtmeye geçiyoruz.

Şimdiye kadar birbirine zıt gibi gösterilmeye çalışılan insanîyet dâvası

ile Turancılığın münasebeti küçük bir zihin faaliyeti ile anlaşılacaktır: insanîyetçiliğe göre bütün insanların (insanlar dünya yüzünde milletler hâlinde bulunduğu dolayısıyla milletler) hak, hürriyet ve istiklâllerine sahip olarak yaşamaları dâvasını kabul ediyorsak ve Türklerin de insan olduklarına herhangi bir itirazımız yoksa; şöyle bir taşımla hakikate varabiliriz: bütün insanlar hür müstakil olmalıdır. Türkler de insandır, şu halde Türkler de hür ve müstakil olmalıdır. Vardığımız bu hakikat Turancılık dâvasının ta kendisidir. Böylece Tu-

MUKADDER SON

Nihayet, dolmadan çile,
Ölüm saati çaldı.
Ne kadar yansan nafîle:
Herşey yarıda kaldı.

Görünsün Tanrı neredeyse;
Bir olsun uzak yakın;
Hayat bir kalın perdeyse,
Son demir: sır açılınsın.

Son kısmeti sundu sâki
En beklenmedik zaman,
Fânî dünyada ne bâki,
Kim ebede yakışan?

Ruhlar kaygılardan ırak
Bu en duygulu anda,
İnsan: önu sonu toprak,
Akıp giden zamanda.

Nihayet, dolmadan çile,
Ölüm saati çaldı.
Ne kadar yansan nafîle:
Herşey yarıda kaldı.

Hocaoğlu Salâhattin ERTÜRK

rancılık dâvası insanîyetçilik dâvasının - Türkler için - birinci merhalesi oluyor demektir; zira her milletin her şeyden önce kendi meseleleriyle daha sonra diğer milletlerin meseleleriyle uğraşması kadar tabii bir hareketi hiçbir sağduyu sahibi kabul etmemek gafletine düşmez.

Turancılık dâvasının dayandığı makûl zemni iyice gördükten sonra, şimdi de gerek insanîyet, gerek Turan dâvalarının gerçekleşmesi meselesi ile emperyalizmin münasebetlerini araştıralım. Emperyalizmi kuvvetine güvenerek hiç bir hak ve hukuk gözetmeden başka milletlerin hak, hürriyet ve istiklallerini gas-

betmek zorbalığı olarak tesbit edersek, gerek dünya milletlerine hak ve istiklâl isteyen insanîyetçiliğin, gerek diğer dünya milletlerine olduğu gibi Türklere de hak, istiklâl isteyen Turancılığın emperyalizme taban tabana zıt ülküler olduğunu görürüz. Şu halde Turancılık, birçok gafillerin sandığı ve kötü niyetlilerin iddia ettiği gibi emperyalizm değil: emperyalizme karşı şahlanmış bir istiklâl dâvasıdır. Haksızlığa karşı hakkı; zorba kuvvetlere karşı istiklâl ve hürriyeti tutmak cesaretini gösterebilen kahramanlar, gerçek âşıkları bu büyük hak ve hakikat yolundan dönemezler.

HOCAGLU S. ERTÜRK

Koruyucu Hekimlik

Yazan : Dr. ŞERİF KORKUT

Sekiz senede 70.000 kuduz vak'ası tespit edildi.

(Yeni Sabah: 21 Ekim 1950)

Dert bir değil ki... Koruyucu hekimliğe ehemmiyet verilmedikçe, koruyucu hekimlik tam teşkilâtiyle faaliyete geçmedikçe, önlenmesi kolaylaşmış olan hastahkların aşuları bütün yurt sakinlerine istisnasız tatbik edilmedikçe, diğer koruyucu ve önleyici sağlık tedbirlerini ihmal ettikçe, mosturalık olarak yalnız göze batan yerlerde koruyucu ve önleyici tatbikat gösterileri yapıldıkça her vakit, türlü hastalık felâketleriyle karşılaşmamız kadar tabii bir şey olamaz.

Doğam yüzde yüz boğan çocuk ishallerinin ilâcını hâlâ köylü değil, şehirli bile öğrenemedi. Halbuki bu ilâç hastalığı yüzde yüz derhal kesmektedir. Sivrisineği ve bataktağı sivrisinek yumurtasını boğan D.D.T. nin dâhiyane keşfinden hakkiyle faydalanamamaktayız. elimiçe geçen bir raporda bu cihetler bilgin ve mütehasşis Sağlık Bakanlığı elemanları tarafından itiraf olunmaktadır.

Yurtda bu ay içinde şu kadar lekeli tifo, şu kadar tifo ve paratifo ve şu kadar tetanoz, difteri, kızıl, menenjit ve başkaları tesbit edilmiştir, diye Sağlık Bakanlığının her ay tebliğleriyle karşılaşmamız, tüylerimizin ürpermesini mucip olmakta, aşularıyla önlenmesi mümkün bulalık hastalık tebliği yapılmasına tahammül etmemiz acılığını bize duyurmaktadır.

Her sefalete, her felâkete alıştığımız gibi buna da alışmış olmamız, ayrıca vurdum duymazlık nemelâzımcılık yarışı devam ettikçe olağan işlerden sayılacaktır.

Gayet kısa olarak hazırladığım koruyucu hekimlik bahislerinden birinci makalem 19/7 1948 tarihli Ulus'da neşrolunmuş ve sebebi bence anlaşılamiyarak bu vâdideki yayınlarıma eh-

gel olunmuştu. Bu itibarla 26/6/1948 de teksir suretiyle neşrine muvaffak olabildiğim «Kayseri ve Kayseri civarındaki Devlet Fabrikaları Sıhhi Tetkikleri Münasebetiyle» başlıklı raporumu bu koruyucu hekimlik yazılarımı da eklemiştım. İntibah uyandıran bu yazılarımla bazı mostralık mesai yapılmış olmasına rağmen koruyucu hekimlik organizasyonu hâlâ lâıyık ehemmiyeti bulamamış ve tatbikatı genişlemedi.

Ancak bu neşriyat, her işimizde olduğu gibi muayyen yerlerde, göze batan mntakalarda mostralık mesaiye sebep olmuştur. Halbuki milli varlığımızın idamesi, bu çeşit faaliyetin yurdun her köşesinde, her yurttışa her yıl muayyen zamanlarda tatbiki ile mümkün olacağına inanmak lâzım.

Yalnız koruyucu hekimlik kadrosuna yetişecek kadar var olan 7000 hekimin yarısı mütehasşis olmak üzere hemen hepsinin müdavi hekim vasfında bulunduğunu görmekteyiz. Hattâ hekimler, hekimlerin eli altındaki lâboratuvarlar, hastabakıcılar ve diğer elemanların bile pikür hekimliği denilen bir nevi bayağı müdavi hekimlik şubesi yaratmış olduklarına dair elimizde Sıhhat Bakanlıği teftiş raporlarında kayıtlar vardır.

Hasta etmemek sanatının büyük himayecisi olan Rokfoller vakıfları bütün dünyanın imdadına koşmakta ve gereken yardımı her vâdide esirgememektedir. Rokfoller hesabına Amerikada koruyucu hekimlik tahsil ettirilmiş bir kısım gençlerimiz her ne kadar koruyucu hekimliğimizin kalbgâhı olan Refik Saydam Müessesesinde ancak aşu serom işlerinde faal bir vazifededirler. Koruyucu hekimlik kadrosunun tanzimi için bu gençlerden henüz yerli yerince yeter derecede faydalanılmamakta ve işler kırsılaştırılmış bulunmaktadır. Koruyucu hekim-

liğe verilmeyen ehemmiyetten ötürü ve koruyucu hekim olması gereken ekser sağlık müdürleri ve muavinleri en az hıfzıssıhha mütehasssısı dahi değildirler. Halbuki bunların ve muavinlerinin bile bulaşık hastalıklarla savaşacak bir ihtisasa sahip olmaları lâzımdır. İşte bu sebeplerden ötürüdür ki koruyucu hekimlik tatabikatinde memur sağlık müdürleri, hükümet tabipleri ve belediye hekimleri elinde koruyucu hekimlerin tekemmül etmeden yozlaşmaya yönelmiş bulunmakta ve koruyucu hekimlik malzemesi de heder olup gitmektedir.

Niçin her iyi şey elimizde kötüleşiyor, yozlaşıyor?

1936 de Zonguldakta sağlık münürlüğünün kontrolsüzlüğü neticesi ben de dahil büyük bir kalabalık İstanbulda kuduz tedavisine kendimizi arz etmiştik. Evvelce köpek tarafından ısırık yarasına maruz ameleler Fransız şirketinin dispanserine yatırılmış ve orada doktor nezaretinden uzak iki Fransız hastabakıcı nezaretinde yara tedavisi görürken kudurmuşlar ve saldırdıkları insanlarla birlikte İstanbulda tedaviye gönderilmişlerdi. Bu kuduran ve limana sarkan hasta, deli diye hükümet doktoru raporiyle hastanemize sevk edilmişti. Koruyucu hekimliğin bu hareketi kitle arasındaki faaliyeti ancak bu rapordan ibaret bulunmuştu.

Birkaç yıl evvel Çukurovada kuduz tedavisi gören hastaların sokaklarda kudurmuş oldukları havadisini gazetelerde okumuş ve hayretler içinde bunalmışım. Son zamanlarda elime geçen bir raporla bunun koruyucu hekimlikteki hayretler uyandıran geriliğimizden ileri geldiğine inanmış bulunmaktayım.

12/11/1948 tarihli Sağlık Bakanlığı Yüksek Danışma Kurulu Başkanı Eski Milletvekillerinden Dr. Ali Süha Delilbaşı üstadımız ve arkadaşlarının imzasını taşıyan bu raporun bir mahallinde Tarsus hastanesi fashında şöyle denilmektedir :

«Hastanenin serom ve aşılarının buz dolabında muhafaza edildiği söylenmiş ise de buz dolabı ismi verilen nesnenin; içerisinde destere talaşlarıyla beraber buz konan kapaksız bir portakıl sandığı olduğu görülmüş ve talaşlar kaldırıldığı halde içinde buzdan eser görülememiştir. Kuduz tedavisi de yapmakta olan bu hastane bu şeraitte muhafaza edilerek kullanılan aşuların Tarsus sıcaklıklarında ne dereceye kadar kuvvetlerini muhafaza edebileceklerini düşünmeğe değer bulduk. Hastaneyi ziyaretimiz saat dokuz olduğu ve mesai saatinin sekizde başladığı bir devrede hastane doktorlarının henüz gelmemiş olduklarını gördük.»

Dr. ŞERİF KORKUT

Zamane Münevverine Açık Mektup

Yazan : SOFUOĞLU M. ZEKİ

Yirmi yedi yılın istipdat hayatı, sizi, bir hayli köleleştirdi; âdeta, makine-adamlar hâline geldiniz. Bir şeyin, ashmî-faşmî araştırmadan, niçin öyle olduğunu, kim tarafından, ne maksatla böyle söylediğini tetkik ve tahkika lüzum duymadan, hemen kabulleniyorsunuz. Güyâ siz de, bu memleketin münevverleri sayırsınız. Bir yandan, yüksek mekteplerde müsbet ilim dersleri görmüş, ilmî zihniyeti öğrenmişsiniz; öte yandan, kafanızın kapısı, ortaçağ naslarına, asılsız propagandalara ardına kadar açık.. Allah aşkına, biraz olsun kendinize gelin. Makine - adamlıktan, fikir köleliğinden kendinizi kurtarmaya çalışın...

Kendi kafası dururken şunun-bunun tesir ve telkini altında muhakeme yürütmek, şundan - bundan akıl danışmak; kendinde saat varken başkasından saat sormaktan farksızdır ve her ikisi de akıl kârı değildir. Aklınız bir şeyi kabul ve vicdanınız da tasdik ediyorsa, o şey doğrudur ve gerçektir. Artık, korkaklığı, ürkekliği bırakın; doğru ve gerçek yoluna baş koyamazsanız bile emek koymaktan, doğru ve gerçeği müdafaa etmekten şeref duyun! Artık, «bir lokma-bir hırka» için çekinip titredığınız yetiversin! Hodgâm endişelerle cesaretsizlik ve pısrıklık göstererek hakikate çok defa göz yumduğunu-

zu inkâr edebilir misiniz? Ele-güne karşı kendinizi mâzur gösterseniz bile, Allah'ı kandırabilir misiniz? Türklüğün tarihe şan veren medenî cesareti, mertliği nerede kaldı? Ağzından çıkan her söz kanun hükmünde olan ve derhal infâz edilen pâdişahlara karşı hakikati haykırp ölümü göze alanlar; hak, hakikat uğrunda şehid olanlar sizin cedleriniz değil midir?

Bir yol tutturmuş gidiyorsunuz... Gidiyorsunuz ama, vicdanınız evet mi diyor, hayır mı diyor, onu hiç sorduğunuz yok.. Lâf sırası düşse medenî cesareti, kahramanlığı kimseye bırakmazsınız. Dost meclislerinde, her biriniz birer şövalye kesilirsiniz. Lütfedin, biraz da, pervasızlığınızı açıkça, halk arasında görelim! Siz, bugünkü halinizle, tarafkârı bulduğunuz fikirlere dahi zarar veriyorsunuz.

İmansız tenkidlerinizle kıymetleri çürüttüğünüz, fuzûlî dedikodularınızla koskoca memleketi kadın hamamına çevirdiğiniz artık yetsin! Riyâ sizde, müdahane sizde, imansızlık-mefkûresizlik sizde; din ve milliyet düşmanı sizsiniz; tatlısu komünisti sizin aranızdan çıkar! Elhâsıl, cemiyetimizin kokmuş başısızdır. Ne diyeyim: Allah tez günde islâh eylesin!..

SOFUOĞLU M. ZEKİ

ÜLKÜDAŞLARLA BAŞBAŞA

Bazı arkadaşlar soruyor, ORKUN ne kadar basıyor, ne kadar satılıyor diye. Şimdi satışı-
mız aşağı yukarı bir rakam üzerinde durulmuş
gibi olduğu için cevap verebiliriz: ORKUN şim-
dilik 8000 basıyor. Bu sayı da 8000 basılmıştır).
Satışımıza gelince, bunun tam sayısını söyle-
mek henüz mümkün değildir, çünkü hâlâ Ana-
dolanun bazı yerlerinden haber almadık. Fa-
kat satış miktarının aşağı yukarı 6000 olduğu
anlaşılmıştır. Bu, Türçülüğe bağlı seçme aydın-
lardan teşekkül ettiği için büyük bir sayıdır.
Ancak memleketteki ülküdaşlarımızın hepsi bu-
kadar da değildir. Hâlâ şimdiye kadar ORKUN'
un çıktığını duymamış olup da duyan, yeni teb-
rik eden, yeni abone olan, yurdun muhtelif kö-
şelerinden birlik ve beraberlik elini uzatanlar
oluyor. Durmadan çoğalıyoruz.

Geçen sayıların «Ülküdaşlarla Başbaşa» say-
fasındaki ricalarımızı tekrar ediyoruz. Bütün
arkadaşlarımızın bu noktalara lütfen dikkat
etmeleri ORKUN'da çalışan arkadaşların yük-
lerini çok hafifletecektir.

1 — Abone bedeli gönderen arkadaşlar tam
ad ve adreslerini, ve kaçınıcı sayıdan başlamak
üzere abone olduklarını posta havalesi kâğıdı-
nın kenarındaki yere yazsınlar. Posta havalesi-
sini çıplak gönderip de bu husustaki izahatı ayrı
mektup veya telgrafla göndermek, burada
çalışan arkadaşlar için fazla iş, gecikme ve ka-
rışıklık doğuruyor.

2 — Abone makbuz defteri gönderdiğimiz ar-
kadaşlar aboneleri kaydettikçe bunu her abo-
nenin adresini kaçınıcı sayıdan başlayarak abone
olduğunu ve ne müddet için abone olduğunu ayrı
ayrı bildirir bir liste halinde bize göndersinler:
Bu bilgileri mektuplarının içerisine dağıtmayıp
ayrı bir kâğıt üzerinde toplasınlar. Abone be-
dellerine gelince, bunları saklasınlar ve makbuz
defteri dolunca parayı toptan posta havalesi
ile göndersinler (havalenin kenarına falan sa-
yıda falan sayıya kadarki makbuz defteri abo-
ne tutarlarıdır diye yazarak) ve dip koçanları
da taahhütlü posta ile göndersinler.

3 — Bize başka her ne için olursa olsun pos-
ta havalesi ile para gönderenler bunun ne için
gönderildiğini mutlaka havalenin kenarına açık-
ça yazsınlar. «Herhalde bilirler,» demesinler.
Çünkü burada arkadaşlar iş bölümü halinde
çalışıyoruz, ve meselâ Atsızın bildiği bir şeyi
o havaleyi alan ve işleyecek olan arkadaş bil-
meyebilir ve işini bırakıp bileni arayıp bulması
ve sorması zaman kaybını ve gecikmeyi doğu-
ruyor.

4 — Gönderilen paraları, taahhütlü mektup-
ları, paketleri v. b. şahıs adı zikretmeden P. K.
1818 adresine gönderiniz. O takdirde iş bölümü
gereğince posta kutusuna giden arkadaş bunu

alabilecektir, ve başka bir arkadaşın işinden
gücünden olarak postahaneye gitmesine ve işin
de bu yüzden gecikmesine lüzum kalmıyacaktır.

Bu gibi ufak gecikmeler ve işin akışındaki
duraksamalar binlerceye çıkan iş ölçüsünde
olunca önem kazanıyor.

Okuyucu mektuplarına karşılıklar:

«Ülküdaşlarla Başbaşa» sayfasını ve «Orkun-
dan Sesler» sayfasını başından sonuna kadar
ve devamlı olarak aynı arkadaş yazmıyor. Bu
sayfaları muhtelif arkadaşlar yazıyor, ve «Or-
kundan Sesler» in muhtelif fıkralarını çok kere
ayrı ayrı arkadaşlar yazmış oluyor. Irkçılık -
Turancılık Davası yazısına gelince, bunu da kı-
sım kısım ayrı arkadaşlar yazacaktır. Giriş kıs-
mı Atsız tarafından yazılmıştır.

Kâzım Erkandır B., Bakır Köyü, Kırkağaç:
Türkün ve Moskofun birbirinin barışmaz düş-
manı olmalarına tarih ve coğrafyanın icapları
kâfidir. Sırf bu sebepten dolayı biz Rus'a ne-
kadar düşmansak Rus'un da bize o kadar düş-
man olmasını tabii görürüz. Ancak tabii ve za-
rurî olan bu düşmanlığa Ruslar alçaklığı, vahşeti
kahbeliği de katmışlardır. Bu ayrıca onlar için
insanlık bakımından da bir lekedir. Ve başka
hiç bir sebep olmasaydı bile bu da Türk'ün Rus'a
karşı sönmez düşmanlığı için başlı başına ye-
ter bir sebep olurdu.

Sabahattin Yozgatlı B. : ORKUN'un daha
kuvvetli ve güzel çıkması ancak hepimizin müs-
terek gayretiyle olabilecek bir şeydir. Dış Türk-
lere göndermek yolları üzerinde uğraşyoruz.
Bahsettiğiniz şahsa gelince, onun geçmişteki
devrinin de hizmetlerden ziyade ihanetlerle do-
lu olduğunu zamanı geldikçe ve vesikalar önü-
müze serildikçe hep beraber göreceğiz.

ÇIKMAKTA OLAN MİLLİYETÇİ DERGİLER:

BİZİM TÜRKİYE

İŞ

SERDENGEÇTİ

KOMÜNİZME KARŞI MÜCADELE

TANRIDAĞ

İŞİL MATBAASI — İSTANBUL

İdarehane :

9, Feyzullah Cad.

A. Maltepe